

Крістіна КОЧАН

(с. Дубові гряди Красноградського р-ну Харківської обл.)

Другокурсниця факультету філології та журналістики Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка, майбутня вчителька української мови й літератури. «Я ніколи в житті не писала вірш, але в цьому творі просто розповіла про свій страшний день. Не могло й подумати, що у 20 років прокинуся від вибуху та слів "Почалося війна!" Зараз мій брат захищає нас, і я щиро вірю, що перемога вже близько й усі наші герої та героїні повернуться додому живими».

МОЯ НЕЗЛАМНА УКРАЇНА

Мій день почався жахливо:
Під вибухи й крики «Війна!»
Ти знаєш, як це – жахливо?
Коли близьких поруч нема,
А ворог із «Градів» лупить,
Спопеляє сонні міста,
Й ніхто тебе не приголубить,
Устати руки не подасть...

Тяжко бачити сплакані очі!
Виряджати на фронт брата й тата!
Україна жде їхньої помочі,
Плачуть діти, і плаче мати...
Чорні дні і страшні місяці...
Окупанти, смерті, фронти...
Сльози радості на лиці,
Як прийде смс: «Живий!..»

Росіянцю, гнила людино,
Що забув ти в чужому домі?
Про братерство торочиш невпинно,
Братовбивство несеш натомість.

Ми ніколи не будемо рідні,
Бо між нами прірва війни,
Ви злочинці, негідники підлі,
Та щодень все сильніші ми!

Тож затямте: ніколи Україну
Не поставити вам на коліна,
Ні замучити, ані вбити!
Вас не стане, а ми будем жити!

